

Sygn. akt I ACa 984/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Mieczysław Brzdąk (spr.)
Sędziowie :	SA Anna Bohdziewicz SO del. Tomasz Tatarczyk
Protokolant :	Agnieszka Szymocha

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2018 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko Gminie C.

o ochronę dóbr osobistych, zapłatę i ustalenie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 24 kwietnia 2017 r., sygn. akt I C 98/16

1) oddala apelację;

2) przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Katowicach) na rzecz adwokata M. G. 3 321 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) złotych, w tym 621 (sześćset dwadzieścia jeden) złotych podatku od towarów i usług, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO del. Tomasz Tatarczyk	SSA Mieczysław Brzdąk	SSA Anna Bohdziewicz
---------------------------	-----------------------	----------------------

Sygn. akt I ACa 984/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił powództwo M. B. przeciwko Gminie C. o ochronę dóbr osobistych zapłatę i ustalenie, przyznał wynagrodzenie pełnomocnikowi powódki ustanowionemu z urzędu oraz odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu.

Swoje rozstrzygnięcie następująco uzasadnił.

W dniu 25 września 2009 roku powódka zawarła z pozwanym umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego w C. przy ulicy (...), na podstawie której pozwany oddał powódce lokal mieszkalny do korzystania. Z treści umowy wynika, że powódce znany był stan techniczny lokalu, określony w protokole zdawczo - odbiorczym, stanowiącym załącznik do umowy. Powódka zawierając umowę najmu zaakceptowała lokal mieszkalny przydzielony jej przez Gminę C..

Powódka wielokrotnie kierowała zawiadomienia do Prokuratury Rejonowej w Będzinie o możliwości popełnienia przestępstwa kradzieży prądu na jej szkodę w okresie 2010-2015 w zajmowanym przez nią lokalu. Zgłaszała zastrzeżenia wobec pracowników Wydziału Gospodarki Nieruchomościami w Urzędzie Miasta w C. oraz sąsiadów. Prokuratura odmawiała wszczęcia dochodzenia w oparciu o art. 17 § 1 k.p.k., a sąd w ramach kontroli instancyjnej podtrzymał zasadność decyzji Prokuratury.

Na skutek zgłaszanych skarg pozwany podjął decyzję o przydzieleniu powódce innego lokalu mieszkalnego położonego przy tej samej ulicy, kierując się potrzebą dostosowania warunków mieszkaniowych do stanu zdrowia powódki. Nowy lokal położony w C. przy ulicy (...) jest wyposażony w centralne ogrzewanie i został wyremontowany przed przekazaniem go powódce, jednakże powódka ponownie kierowała wnioskami o zmianę lokalu mieszkalnego. Urząd Miasta każdorazowo odpowiadał na pisma powódki, wyjaśniając przyczyny uzasadniające odmowę przyznania jej kolejnego lokalu mieszkalnego

Mimo znaczącej poprawy warunków mieszkaniowych, powódka ponownie zaczęła kierować skargi na pracowników Urzędu Miasta i sąsiadów oraz zawiadomienia do Prokuratury Rejonowej w Będzinie o możliwości popełnienia przestępstwa kradzieży energii elektrycznej z oddanego jej do użytku lokalu. Jednakże Prokuratura odmawiała wszczęcia dochodzenia w oparciu o art. 17 § 1 k.p.k. Również sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia stanowiska powódki, która kwestionowała zasadność decyzji Prokuratury o zaniechaniu ścigania karnego.

Podał Sąd Okręgowy, że nie dał wiary zeznaniom powódki w zakresie, w jakim twierdziła, że odmowa przydzielenia kolejnego mieszkania z zasobu mieszkaniowego gminy i związana z nią konieczność zamieszkiwania w przydzielonym lokalu doprowadziła do rozstroju zdrowia i eskalacji konfliktów sąsiedzkich. Wedle twierdzeń powódki zarzewiem konfliktu miały być rozliczne przypadki kradzieży energii elektrycznej. Twierdzenia te, w ocenie Sądu I instancji, nie pozostają w zgodności z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, w tym zeznaniami świadka E. K., postanowieniami o odmowie wszczęcia dochodzenia przez Prokuraturę Rejonową w Będzinie, którym dano wiarę w całości.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe powódki w zakresie dowodu z zeznań świadków bowiem „ich przeprowadzenie nie zmierzało do wyjaśnienia okoliczności faktycznych sprawy, a jedynie do bezzasadnego przedłużania postępowania w sprawie. Zawnioskowani świadkowie to sąsiedzi powódki bądź urzędnicy samorządowi, którzy podobnie jak świadek E. K. w swoich zeznaniach twierdziliby o okolicznościach negatywnych, tym bardziej, że ich nazwiska występują w sprawach karnych, w których organy ścigania odmawiały prowadzenia dochodzenia w sprawie”.

W oparciu o tak dokonane ustalenia Sąd Okręgowy przyjął, że brak jest podstawy prawnej „dla uznania roszczenia o zobowiązanie Burmistrza Miasta C. do zamiany lokalu mieszkalnego na inny lokal mieszkalny z zasobów Gminy C.”. „Nadto przedstawiony materiał dowodowy nie pozwala na zakwalifikowanie żądania pod żaden z przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego”. Wskazał Sąd I instancji, że lokal zajmowany przez powódkę należy do zasobu mieszkaniowego Gminy, przy czym nie jest to lokal socjalny, zamienny. Co prawda ustawa wymienia obowiązki wynajmującego w art. 6a

ustawy, lecz wszystkie one zostały spełnione, a jeśli zdaniem powódki doszło do naruszenia jej praw jako najemcy, ma uprawnienie do rozwiązania umowy na zasadach ogólnych poprzez wypowiedzenie umowy i zawarcie umowy innego lokalu na wolnym rynku albowiem powódka ma dochód pozwalający jej na samodzielne utrzymanie i zapewnienie sobie właściwych warunków bytowych. „Kierując się powyższym” Sąd I instancji stwierdził także brak podstaw do zasądzenia na rzecz powódki kwoty 5.000 złotych tytułem odszkodowania za pokrycie wszelkich kosztów przeprowadzki i doprowadzenia lokalu mieszkalnego do stanu zdatnego do zamieszkania jako bezzasadne.

Zdaniem Sądu I instancji roszczenia określone w pkt. 3 i 4 pozwu nie zasługują na uwzględnienie albowiem powódka zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. nie wykazała przesłanek odpowiedzialności pozwanego określonych w treści art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. oraz zasadności i wysokości dochodzonego zadośćuczynienia w zakresie żądań określonych w pkt. 3 i 4 pozwu.

Powódka żądając złożenia oświadczenia zawierającego przeprosiny oraz kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia wykazać musi, iż naruszenie tych obiektywnie uznanych dóbr spowodować mogło u niej indywidualne, negatywne doznania. Możliwa jest bowiem sytuacja, gdy doszło co prawda do naruszenia dobra osobistego, jednak zadośćuczynienie nie powinno zostać przyznane ze względu na brak szkody niemajątkowej (krzywdy) - innymi słowy: ze względu na niewystąpienie negatywnych przeżyć stanowiących konsekwencje naruszenia.

„W świetle zebranego materiału dowodowego” Sąd I instancji ustalił, że na skutek decyzji pozwanego o przyznaniu powódce kolejnego lokalu mieszkalnego z gminnego zasobu mieszkaniowego, dla której podstawę stanowiły przepisy ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 31 poz. 266 z 2005 r.) oraz uchwała Rady Miejskiej w C. Nr (...) z 13 października 2004 r. w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, powódka doznała subiektywnego odczucia naruszenia jej dóbr osobistych, co przejawia się w dyskomforcie związanym ze zmianą warunków mieszkaniowych, która była dla powódki asumptem do występowania z rozlicznymi skargami, wnioskami, zawiadomieniami o możliwości popełnienia przestępstwa, które nie były rozpatrywane w sposób zbieżny z jej oczekiwaniami oraz z relacjami z sąsiadami, którzy byli nieprzychylni powódce i swoim zachowaniem negatywnie wpływali na samopoczucie powódki.

W ocenie Sądu I instancji zachowanie pozwanego, który działał w granicach swych obowiązków wynikających z przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 31 poz. 266 z 2005 r.) nie było bezprawne. Pozwany zapewnił powódce lokal mieszkalny adekwatny do jej potrzeb, o standardzie nieodbiegającym od lokali, które wchodzi w skład gminnego zasobu mieszkaniowego. Decyzja pozwanego o kolejnej zmianie lokalu i przydzieleniu powódce innego mieszkania byłaby sprzeczna z obowiązującymi przepisami, bowiem oznaczałaby w istocie pozbawienie innych oczekujących możliwości otrzymania lokalu mieszkalnego.

Sąd Okręgowy stwierdził, że „w ustalonym w sprawie stanie faktycznym” nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki, a nadto pozwany obalił domniemanie bezprawności swojego zachowania, które było zgodne z obowiązującymi przepisami prawa tj. przepisami ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 31 poz. 266 z 2005 r.) oraz uchwały Rady Miejskiej w C. Nr (...) z 13 października 2004 r. w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego z zasobu gminy.

W tej sytuacji gdy nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki, ale i zachowanie pozwanego nie miało charakteru bezprawności, bezpodstawnymi są żądania zadośćuczynienia i przeprosin. Z tych też przyczyn oraz wobec nie wykazania związku przyczynowego pomiędzy krzywdą powódki a działaniem pozwanego, a ponadto nie wykazania wysokości szkody niemajątkowej i zasadności żądania zadośćuczynienia w wysokości 20.000 zł oraz przeprosin Sąd Okręgowy „w oparciu o treść” art. 6 kc, wobec braku przesłanek z art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. oddalił powództwo.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc, a na mocy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie Sąd przyznał wynagrodzenie pełnomocnikowi powoda z urzędu „kierując w określeniu jego wysokości dyspozycją § 2 pkt. 5 i § 8 ust. 1 pkt”.

Wymieniony wyrok powódka zaskarżyła w całości zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 227 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie polegające na niesłusznym oddaleniu na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2017r. wszystkich wniosków dowodowych z przesłuchania świadków i dokumentów objętych postępowaniami przygotowawczymi Prokuratury Rejonowej w Będzinie, choć miały one istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy,
2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 248 § 1 k.p.c. przez jego błędną w okolicznościach sprawy wykładnię polegającą na przyjęciu, że nie ma możliwości zobowiązania pozwanej do podania adresów dla doręczeń świadków, którzy byli jej pracownikami,
3. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c., które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia przez jego błędną wykładnię polegającą na naruszeniu swobodnej oceny dowodów i niesłusznym uznaniu za niewiarygodne zeznań w charakterze strony powódki, która twierdziła, że zamieszkiwanie w przydzielonym lokalu spowodowało rozstrój jej zdrowia i eskalację konfliktów sąsiedzkich,
4. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 102 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., które miało wpływ na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, polegającym na niesłusznym w realiach sprawy jego zastosowaniu, gdy powódka uiszczała częściowo opłatę od pozwu i nie była obowiązana zwrócić przeciwnikowi niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony kosztów, wobec wyraźnego się ich zrzeczenia.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty powódka wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w pkt 1 zobowiązuje się Burmistrza Miasta C. reprezentującego pozwaną do zamiany lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...), (...)-(...) C., który powódka obecnie zajmuje na podstawie umowy najmu na inny lokal z zasobów mieszkaniowych Gminy C., w pkt 2 zasądzenie kwoty 5 000 złotych tytułem odszkodowania na pokrycie wszelkich kosztów przeprowadzki i doprowadzenia lokalu mieszkalnego do stanu zdatnego do zamieszkania, w pkt 3 zasądzenie kwoty 20 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za wszelkie krzywdy z naruszenia dóbr osobistych, których doznała powódka zajmując obecny lokal mieszkalny i poprzedni lokal przy ul. (...), w pkt 4 zobowiązanie Burmistrza Miasta C. do złożenia przeprosin na piśmie przesłanym listem poleconym ewentualnie doręczonym przez pracownika pozwanej do rąk własnych powódki, opatrzonym pieczęcią Gminy C. oraz imienną pieczęcią Burmistrza Miasta C. o treści „W imieniu Miasta C. składam przeprosiny dla mieszkanki (...) za wszelkie krzywdy i przykrości, których doznała od pracowników Gminy C. w związku z nierzetelnym załatwieniem jej sprawy administracyjnej jej lokalu mieszkalnego, który nie spełniał standardu lokalu komunalnego”,
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu za obydwie instancje, w tym także kosztów zastępstwa adwokackiego wedle norm przepisanych a na wypadek oddalenia apelacji jako nieuzasadnionej przyznanie z sum budżetowych Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Katowicach wynagrodzenia wedle norm przepisanych za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu odwoławczym, albowiem koszty tej pomocy nie zostały przez nią uiszczone ani w całości, ani w części.

Ponadto powódka wniosła o:

1. dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka J. S., zam. ul. (...) na okoliczność wykazania, że powódka była wielokrotnie nękana w miejscu zamieszkania przy ul. (...), że mimo jej wielokrotnych próśb o pomoc i zmianę lokalu mieszkalnego na inny wszystkie one pozostały bez odzewu i przez to powódka doznała rozstroju zdrowia, przy czym powódka wyjaśnia po myśli art. 381 k.p.c., że w postępowaniu przed Sądem I instancji nie знаła adresu dla

doręczeń dla tego świadka i uzyskała do niego dostęp już po zamknięciu postępowania, gdy tymczasem zeznania tego świadka zdaniem powódki będą miały istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia jej sprawy,

2. dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 2 czerwca 2017r., znak (...) - 1 - (...), decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 2 czerwca 2017r., znak (...) - 1 - (...), pisma znak (...) oraz pisma znak (...).6170.9. (...).2017. (...) na okoliczność wykazania ich treści, czym powódka wyjaśnia po myśli art. 381 k.p.c., że w postępowaniu przed Sądem I instancji nie miała dostępu do przywołanych dokumentów i uzyskała do nich dostęp już po zamknięciu postępowania przed Sądem I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Podkreślenia wymaga, że ocena, czy określone fakty mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zależy nie tylko od tego, jakie są to fakty, lecz także, a nawet w pierwszej kolejności, od tego, jak sformułowana i rozumiana jest norma prawna, która w rozpatrywanej sprawie została zastosowana. Dokonane ustalenia faktyczne oceniane są w aspekcie określonego przepisu prawa materialnego, który wyznacza zakres koniecznych ustaleń faktycznych i ma rozstrzygające znaczenie dla oceny, czy określone fakty, jako ewentualny przedmiot dowodu mają wpływ na treść orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011r, I CSK 237/10, LEX nr 784978 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 r., II CSK 357/11, LEX nr 1133804).

Jak wynika z materiału sprawy powódka zgłosiła w pozwie wnioski dopuszczenie dowodu z dokumentów objętych postępowaniami przygotowawczymi Prokuratury Rejonowej w Będzinie. Sąd Okręgowy dopuścił dowody z dokumentów w postaci postanowień o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie kradzieży prądu, aczkolwiek z punktu widzenia żądań powódki, która domagała się ochrony dóbr osobistych oraz odszkodowania i zadośćuczynienia dowody te nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Podobnie należy ocenić wnioski powódki o dopuszczenie dowodów z bliżej nieoznaczonych dokumentów objętych postępowaniami przygotowawczymi Prokuratury Rejonowej w Będzinie.

Zarzut naruszenia art. 227 kpc w tym zakresie należało zatem uznać za bezzasadny.

Podobnie należy ocenić zarzut naruszenia wymienionego przepisu wskutek oddalenia przez Sąd I instancji wniosków o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków zgłoszonych przez powódkę w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Dowody z zeznań świadków wymienionych w pozwie zostały zgłoszone na okoliczność, że powódka była nękana w miejscu jej zamieszkania i że mimo jej wielokrotnych próśb o pomoc i zamianę lokalu mieszkalnego na inny wszystkie one pozostały bez odzewu przez co powódka doznała rozstroju zdrowia.

Zauważyć należy, że spośród wymienionych świadków Sąd Okręgowy dopuścił dowód z zeznań świadka E. K., która opisała sposób przydzielenia lokalu powódce, zamianę mieszkania i jej przyczynę jak również i to, że powódka skarżyła się na sąsiadów, że kradną jej prąd. W istocie Sąd I instancji nie musiał uwzględnić wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań wymienionego świadka i trafnie oddalił wnioski o przesłuchanie pozostałych świadków bowiem okoliczności, na które zgłoszono dowody z zeznań tych świadków nie były istotnymi dla rozstrzygnięcia. Niewątpliwie bowiem nie można przyjąć by pozwana ponosiła odpowiedzialność za nękanie powódki przez jej sąsiadów, a to już z tej przyczyny, że nie zachodzi normalny związek przyczynowy, w rozumieniu art. 361§1 kc, pomiędzy decyzją Gminy o „przydzieleniu” powódce (zamianie) lokalu mieszkalnego a rzekomymi zachowaniami sąsiadów powódki. Jeżeli takie zachowania miały miejsce powódka mogła (powinna) kierować swoje roszczenia przeciwko sprawcom, a nie pozwanej. Ponadto za pomocą dowodu z zeznań świadków nie można wykazać, że powódka doznała rozstroju zdrowia bowiem ustalenie tej okoliczności wymaga wiadomości specjalnych (art. 278§1 kpc). Z wymienionych zatem przyczyn wnioski dowodowe zgłoszone przez powódkę w postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie mogły być uwzględnione. W sytuacji gdy nie było podstaw do uwzględnienia wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków to w konsekwencji nie ma znaczenia to czy Sąd I instancji prawidłowo czy też nie przyjął, że nie ma podstaw do

zobowiązania pozwanej do podania adresów świadków, którzy byli jej pracownikami. Zarzut naruszenia art. 248§1 kpc, który to przepis (nb.) nie dotyczy takiej sytuacji jest więc bezzasadny.

Na taką samą ocenę zasługuje zarzut naruszenia art. 233§1 kpc. Jak się powszechnie przyjmuje dla skuteczności zarzutu naruszenia wymienionego przepisu konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu, określenie, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, względnie stwierdzenie, iż sąd pierwszej instancji rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Tylko ocena rażąco błędna lub oczywiście sprzeczna z treścią materiału dowodowego, nieodpowiadająca zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, może czynić usprawiedliwionym zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Skarżąca w apelacji nie sprostowała tym wymogom ograniczając się do przytoczenia jej stanowiska, że wielokrotnie zwracała się o interwencje u pozwanej a jej prośby nie były traktowane poważnie oraz, że powódka w swoich zeznaniach twierdziła, że lokal mieszkalny, w którym zamieszkuje ma wadliwą podłogę, zepsutą posadzkę i wykładziny podłogowe co udokumentowała zdjęciami. Okoliczności te nie mogą jednak skutecznie podważyć oceny zeznań powódki dokonanej przez Sąd I instancji, który wskazał z jakich przyczyn zeznania te nie zasługują na wiarę. Ponadto – jak wyżej wskazano przy ocenie zarzutu naruszenia art. 227 kpc – dowód z zeznań powódki dla wykazania, że doznała ona rozstroju zdrowia jest niemiarodajny, a to z tej przyczyny, że ewentualne ustalenie tej okoliczności wymaga wiadomości specjalnych.

Z powołanych przyczyn zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc okazał się bezzasadny, podobnie jak zarzut naruszenia art. 102 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc.

Zarzut naruszenia tego ostatniego przepisu jest oczywiście bezzasadny już to z tej przyczyny, że – stosownie do unormowania zawartego w wymienionym przepisie – Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach w wyroku czyli orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. Orzekając o tych kosztach zastosował art. 102 kpc i nie obciążył powódki kosztami procesu, a zastosowanie tego przepisu nie miało wpływu na treść rozstrzygnięcia o kosztach procesu, nawet jeżeli pozwana zrzekła się tych kosztów. W ostatecznym wyniku powódka nie została bowiem obciążona kosztami za pierwszą instancję.

Zarzuty naruszenia przepisów postępowania okazały się więc bezzasadne.

Wbrew stanowisku skarżącej w postępowaniu apelacyjnym nie zachodziła też potrzeba uzupełnienia postępowania dowodowego w szczególności przez dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. S., którego powódka powołała na okoliczności tożsame, co wcześniej zgłoszonych świadków, a które to okoliczności okazały się nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Na taką samą ocenę zasługuje wniosek o dopuszczenie dowodów z decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Powódka nie formułowała wprawdzie zarzutów naruszenia prawa materialnego, ale w nawiązaniu do wniosków apelacji, w których powódka domaga się zobowiązania pozwanej do zamiany lokalu mieszkalnego, zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia a także do złożenia przeprosin (za naruszenie jej dóbr osobistych) podkreślenia wymaga, że Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu I instancji, że z zebranego w sprawie materiału nie wynika by powódce przysługiwało roszczenie o zobowiązanie pozwanej do zamiany lokalu mieszkalnego. Trafnie też Sąd Okręgowy przyjął, że pozwana nie naruszyła dóbr osobistych powódki w szczególności przez jakiegokolwiek bezprawne działanie. W konsekwencji nie ma też podstaw do zasądzenia odszkodowania z tytułu kosztów przeprowadzki i doprowadzenia lokalu do stanu zdatnego do zamieszkania jak i zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych.

Z powołanych przyczyn apelacja powódki okazała się bezzasadna w związku z czym ulegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym orzeczono zgodnie z §8 pkt 5 i §14 ust.1 pkt 2 w zw. z §4 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

SSO del. Tomasz Tatarczyk SSA Mieczysław Brzdąk SSA Anna Bohdziewicz